

stolisten, šesterozob, cel perigon. V cvetu samem pa zapazimo šest kratkih prašnikov ter nadržastel pestič z razločno vidljivo jajčasto plodnico, iz katere se razvije kot plod okrogla, tropredalasta, svetlordeča jagoda, ki hrani v vsakem predalu navadno po dve semeni.

Vkljub temu, da so njeni cveti le bolj neznatni, jo vendar prav rade obiskujejo razne žuželke. Pomore ji v to enostranski grozd in jako prijetno dišeč duh, s katerim vabi daleč naokolo žuželke na obisk. Ta lepi duh pa je tudi provzročil, da je postala šmarnica med vsemi cveticami človeku najljubša cvetica in da se je razveseli, kjerkoli jo zagleda.

Pripomniti moram še, da skrbe za razmnožitev te cvetice poleg njenega lastnega ustroja tudi nekatere gozdne ptice, ki uživajo jeseni njene rdeče sočnate jagode. Ptičji želodčki pa prebavijo le sočnato meso, medtem ko ostane v jagodah se nahajajoče trdo seme zanje neprebavno in se tudi kot tako odvaja iz telesa, pada na zemljo, skali in oživi.

Šmarnica je po senčnatih, listnatih gozdih jako razširjena cvetica. Človeškemu srcu se je jako priljubila, in to ravno zaradi sneznobelega, krasnega cvetja, a še bolj zaradi izredno prijetnega duha, da ji je prisodilo med vsemi cveticami — prvo mesto. Upravičeno jo tedaj tudi mi smemo imenovati nele kraljico majnikovega cvetja, temveč cvetja sploh. —

Minila je že skoraj ena ura, odkar so učenci v tem tihem gozdu počivali in radostno poslušali učiteljev opis šmarnice. A še z večjim veseljem so se na ukaz učiteljev napravili na daljno pot proti sv. Roku. Solnce je stalo že precej visoko na nebu, ko so krenili iz gozda čez senožeti in dalje na vrh. Ko so dospeli tja, so se najprej malo odpočili, potem pa so si šli ogledat lepo okolico. Ne bom dalje opisoval, kako so se presrečni otroci ves dan radovali na gori, povem le toliko, da so se proti večeru prav zadovoljni in srečni vrnili domov. Ta izlet jim gotovo ostane v trajnem spominu do poznih let.

Čič in Kraševc.

Spisal Ivo Trošt..

Kraševc v visokih škornjih je opazoval Čičeve opanke in vprašal: »A v kolikem času se obuješ, brate, ko imaš tako umetno z vrvcami zapleteno obuvalo?« Čič ga pogleda in odgovori naglo: »Kaj vprašaš, kume? Prej kot ti! Staviva!« Staviva bučo vina, ki jo dobi oni, kdor se obuje hitreje. Sedeta in se sezujeta, da začneta stavo.

»Glej, kume,« pravi Čič in spretno opleta vrvice po opanki, »glej, pa boš znal: ovako-tako-ovako-tako...«

Tudi Kraševc se je lotil črevljev, toda Čič ga opozori vnovič: »Glej, bogme, glej, pa boš znal: ovako-tako-ovako-tako!«

Kraševc se je na glas čudil Čičevi spretnosti in ni opazil, da je Čič v tem času, ko ga je on gledal in poslušal njegov »ovako-tako«, opletel prvo in potem še drugo opanko, dočim je on ostal bos na obe nogi.

Smejale se je Čič in spravil vino.